

РЕШЕНИЕ

№ 3242

гр. София, 12.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **11985** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на О. А. Б., гражданин на Република Т. срещу отказ за издаване на виза "D", издаден от ръководителя на Посолството на Република България в Т..

Жалбоподателят поддържа жалбата със съображения за незаконосъобразност, допълнени и в съдебно заседание и писмени бележки. Пзовава се на историята на запознанството с българската гражданка, проучването било направено недобросъвестно и тенденциозно, без да се отчете намерението на съпрузите да живеят заедно. Отказът бил дискриминационен, ръководен от субективни нагласи, заради националността на жалбоподателя и възрастовата разлика. Властите не са направили опит да се свържат със съпругата, нито са посещавали адреса, посочен в договора за наем, телефонният номер съществувал. Отказът нарушавал правата и на български гражданин, неговата съпруга, която принудително е разделена от своето семейство, съпруга си. Претендира разноски по списък. Ответникът оспорва жалбата и иска отхвърлянето ѝ по подробни съображения за законосъобразност на отказа в писмени бележки.

Прокурорът изразява становище, че от събраните по делото доказателства жалбата е недоказана.

Административен съд София - град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и

правна страна следното:

Със заявление № 21000170 V (л.14), подадено на 06.08.2021г. в Посолството на Република България в Т., О. А. Б., гражданин на Р.Т., е направила искане за издаване на виза тип D. В заявлението като причина е посочено посещение на член на семейство, посочено е името В. П..

Към заявлението са приложени (л.20-л.32): копие от паспорт на жалбоподателя, удостоверение за сключен граждански брак на 27.11.2020г. между О. А. и В. П. П., декларация от В. П. П., поема социалната и здравната издръжка на О. А. Б. за времето на пребиваването му в РБългария, както и декларира, че ще му осигури подслон на адрес в РБългария [населено място], [жк], [жилищен адрес]. Приложено е заверено копие на личната карта на В. П. П., договор за наем с наемател В. П. П. от 09.07.2021г. на апартамент на адреса, посочен в декларацията - [населено място], [жк], [жилищен адрес] декларация от наемодателите по договора О. А. Б. да пребивава в жилищния им имот, както и да си направи адресна регистрация на настоящ адрес на посочения имот в [населено място], жк „изгрев“, доказателства за застраховка, за разполагаеми средства.

Постановен е процесния отказ за издаване на виза (л.35 по делото), на основание чл.10, ал.1, т. 17 - не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и т.24 от ЗЧРБ – налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Като допълнителна забележка е посочено, че след проверка са налице основателни съмнения за обстоятелствата по чл.26, ал.4 от ЗЧРБ. Достоверността на декларираните от апликанта данни не е потвърдена, тъй като със съпругата му не е установен контакт, посоченият телефон за връзка с нея не съществува и тя не е намерена на адреса, посочен договора за наем.

В хода на съдебното производство от страна на ответника са представени копия на заповед за компетентност на издателя на отказа - №95 – 00 – 254/03.10.2011г. на министъра на външните работи и заповед № 43/20.12.2019г. на посланика на Посолството на Република България в Т., с която се упълномощава г-н В. В., първи секретар, като консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва формулярите на отказ за издаване на виза и т.н. (л.12-13 по делото) .

В производство по делото е представено отрицателно становище от Областна дирекция на МВР Б. (л.49), относно извършени проверки по искането за издаване на дългосрочна виза на чужденец. В становището е посочено, че съпругата на апликанта е с постоянен и настоящ адрес в [населено място], общ.Р., в същото време представя документ за адрес в [населено място], [улица], а в искането в полето домакин е посочен адрес в [населено място], [улица], вх.1, ет.2, ап.5. Посочено е, че не е ясно с кого е сключен договорът за наем – не са посочени данните на собственика. На адреса в [населено място] не е установен никой, съсед на адреса в [населено място] е посочил, че госпожа П. се е изнесла от имота преди 2-3 месеца, тъй като се развела със съпруга си и не знае, че има сключен брак с чужденец. Съпругата В. П. не е установена и на заявения постоянен и настоящ адрес в [населено място], където майка ѝ е посочила, че няма неин актуален телефон и не може да се свърже с нея. В становището е посочено, че посоченият мобилен телефон в АИС БДС е грешен. Сестрата на В. П. Н. Я. няма информация за П. и не знае неин актуален телефонен

номер, защото често ги сменяла.

С писмо рег.№ М-1640/20.01.2022г. (на л.52 по делото) от ДАНС уведомяват, по заявлението за виза на жалбоподателя е осъществена съгласувателна процедура от ТД„НС“-Б., като в становището е посочено, че не възразява на лицето да бъде дадена виза.

По искане на жалбоподателя е разпитана свидетелката В. П. П. съпруга, свидетелства, че познава жалбоподателя, който е неин съпруг, известен ѝ е отказа за виза „D“. Уточнява, че адресът в искането за виза е – [населено място], кв. И., [жилищен адрес] среден апартамент. От три години и повече познавам жалбоподателя, имат интимни контакти от първия път, когато се видяли в И.. Искали да имат деца, била бременна, но за съжаление имала проблем в десетата седмица на бременността, ходила на преглед, направили изследване, но в момента не разполага с доказателство за прегледа имам. Общува с жалбоподателя, всеки ден се чуват. Била при неговото семейство през 2020 г. по покана на майка му, десет дни им гостувала, запознала се с близките му. Наясно била, че е подал документи за виза „D“. Многократно пращала имейли на посланика в Т., на МВР, за да ѝ обяснят, ако нещо не разбира и да ѝ кажат. Заявява, че никой от полицията не се е свързвал с нея. Била под наем в[жк], посочен адрес от жалбоподателя, по договор за наем, приложен към заявлението за виза. Нямало я наемодателката – направила документа за временната регистрация и пратила имейл, и обяснила защо се забавя. На база на този договор за наем има временна регистрация в Общината. От полицията не са я търсили на този адрес, постоянно живее в[жк]– нямало я два дена от месеца, а останалото време е на този адрес. Сутрин излиза в седем и вечер в седем се прибира. При предявяване на становището на ОДМВР – Б., в което е посочен адрес в [населено място], свидетелката посочва, че това е предишният ѝ адрес.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт, на 16.11.2021г., в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 03.11.2021г.

Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правото му на семеен и личен живот, закрепено в чл. 8 ЕКПЧ. Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждането ѝ по съществуващото на спора, съдът намира следното:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно приложените заповеди за оправомощаване на издателя на отказа.

Отказът е издаден в писмена форма и от формална страна съдържа фактически и правни основания за издаването му, но същите не се подкрепят от доказателствата по делото. Освен това тези мотиви в основната си част са бланкетни и не отговарят на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК – да са конкретни мотиви, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ, възпроизвеждат текстовете на разпоредбите, но не се подкрепят от достатъчно

конкретни фактически обстоятелства, които да се подведат под тях. Самите правни основания не се изпълват от установените по делото факти, което води до материална незаконосъобразност на акта. Органът не е положил необходимата процесуална активност при изясняване на фактическата обстановка, което пък съставлява съществено нарушение на процедурата в административното производство.

Съображенията за изводите за тези нарушения са следните:

Жалбоподателят О. А. Б., гражданин на Република Т., към момента на подаване на заявлението за издаване на виза е съпруг на българска гражданка, съгласно представеното удостоверение за сключен граждански брак на 27.11.2020г. в Република Т..

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата".

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Р България, вид "D", видно от заявлението и отбелязаното в постановения отказ.

Като правно основание за отказ на заявения вид виза са посочени нормите на чл.10, ал.1, т.17 – не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и т.24 от ЗЧРБ – налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната и е направена допълнителна забележка по чл.26, ал.4 от ЗЧРБ. Достоверността на декларираните от апликанта данни не е потвърдена, тъй като със съпругата му не е установен контакт, посоченият телефон за връзка с нея не съществува и тя не е намерена на адреса, посочен договора за наем.

Така посочените фактически основания не се подкрепят от доказателствата по делото. Видно от формуляра, договора за наем и приложените декларации към него жалбоподателят е посочил адрес в [населено място], [жк], на който ще пребивава и ще му бъде осигурен подслон от съпругата му, която обаче е търсена на съвсем други

адреси – в А. и в [населено място], като самата тя при разпита уточнява, че в А. е предишният адрес на който е пребивавала, но не е търсена на посочения в [населено място], жк И., където живее под наем. Това, че проверката по заявлението за виза, не е извършено по данните, посочени в него, компрометиращ изводите в приложеното становище от ОДМВР Б.. В същото се сочи документ за адрес в [населено място], [улица], а представеният към заявлението договор за наем и декларации са за адрес в [населено място], жк И., № жк И., [жилищен адрес] среден, едностаен апартамент. Не отговаря на представените документи соченото в становището, че не е ясно с кого е сключен договора за наем и че не са посочени данните за собственика, което не е така, тъй като в договора има данни за наемодателя и декларация от него, с посочени имена, ЕГН, телефон. Действително, налице е разминаване между имената на наемодателката в договора и тези на наемодателите в приложената декларация, но този адрес и лица с телефони няма данни да са проверени. Не отговаря на посоченото в заявлението констатацията, че в в искането за виза се сочи адрес на домакин в [населено място], а е видно, че е посочен [населено място]. Всичко това води до необоснованост на фактическите констатации в отказа и съответно за липса на мотиви за прилагане на цитираните правни основания за отказа. Тези фактически основания са опровергани в хода на съдебното производство и от показанията на свидетелката В. П., която заявява, че не са я търсили от полицията, не са се свързвали със нея. В самото становище не се съдържат конкретни данни за датата на проверката, както и кой е невалидният телефонен номер, на който се сочи, че е търсена, дали е соченият в заявлението за виза или друг. Настоящата инстанция не споделя изводите на административния орган, че не са доказани целта и условията на заявеното пребиваване, нито пък че са налице съмнения за автентичността на документите. Твърдяната целта е посещение на съпругата и предвид приложеното удостоверение за брак и договор за наем се потвърждават. Условията на посещението също са доказани, мястото на живеене е нает апартамент, за който няма данни да е проверен, средствата се сочат, че ще бъдат осигурени от съпругата, има застраховка, сочат се средства. Органът е постановил акта си без да изясни релевантните по делото факти и обстоятелства. Това е негово основно задължение, визирано в чл. 35 АПК. Нормата на чл. 35 АПК е процесуална гаранция с особено значение за правилното регулиране на материалното правоотношение, предмет на административното производство и съответно на постановления в резултат на неговото провеждане акт. Правилото административният акт да се издава след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая е гаранция, че актът ще бъде постановен след като органът установи всички релевантни юридически факти, а няма да го постанови на базата на неотнормирани факти. В случая това изискване не е спазено, а неспазването му прави акта незаконосъобразен.

Отказът за издаване на виза вид D на жалбоподателя е издаден и в противоречие с материалния закон, освен на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ и в нарушение на установеното в чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи – право на личен и семеен живот. По делото са налице достатъчно доказателства, че жалбоподателят е сключил граждански брак с българска гражданка и същата потвърждава пред съда познанството и отношенията им. При това положение невъзможността да посети и пребивава заедно съпругата си, би нарушило правото му на личен и семеен живот, без затова да има насрещно подкрепено с достатъчно факти, основание за отказ

от органа.

По изложените съображение се налага краен извод, че оспореният отказ за издаване на виза вид D за дългосрочно пребиваване е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК, поради което следва да бъде отменен. Преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по заявлението. При новото разглеждане следва надлежно да се проверят всички заявени от жалбоподателя и съпругата му данни към заявлението, в това число нейното пребиваване в посочения апартамент в [населено място], жк И. и наемането му от кои точно лица, в това число да се порвери и актуалната адресна регистрация във връзка с този наемен договор на съпругата, както твърди. Разноски са претендирани от жалбоподателя и предвид изхода на спора има право на такива. Представен е договор за правна помощ, платежно нареждане и разписка за плащане. Не е направено възражение за прекомерност от страна на ответника, а съдът не може да намалява служебно поради прекомерност. На жалбоподателя следва да се присъдят доказаните разноски по списъка (л.75-78 по делото) общо в размер на 1210 лв.за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, I отделение, 6 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на О. А. Б., гражданин на Т., отказ за издаване на виза по заявление № 21000170/06.08.2021г. на Завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в Република Т..

ИЗПРАЩА преписката на Завеждащия Консулска служба в Посолството на Република България в Република Т. за ново произнасяне по заявление № 21000170/06.08.2021г. на О. А. Б., гражданин на Т., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати разноски по делото на О. А. Б., гражданин на Т. в размер общо на 1210 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: